



Arrest

nr. 78 703 van 2 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op respectievelijk 15 september 1958 en 25 februari 1959.

Op 9 april 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 4 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.04.2010 werd ingediend door:

G., V. (...) (R.R.: (...))

Geboren te Mitrovica op (...)

+ partner

G., H. (...) (R.R.: (...))

Geboren te Prizren op (...)

Nationaliteit: Kosovo

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkenen halen aan dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van artikel 8 EVRM, nu hun zoon, schoondochter en kleinkinderen op legale wijze in België verblijven. De zoon van betrokkenen (G.A. (...) — OV (...) — RR (...)) werd op 03.11.2010 in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 19.10.2011 naar aanleiding van zijn aanvraag 9bis dd. 19.04.2010 (ingediend samen met betrokkenen). Zijn echtgenote, mevrouw G.K. (...) (OV (...) — RR (...)) werd op 22.09.2010 in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 10.09.2015 in het kader van een aanvraag gezinshereniging met haar vader. Betrokkenen halen in de aanvraag 9bis aan dat zij geen aanvraag tot gezinshereniging kunnen doen op basis van artikel 40 en dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van artikel 8 EVRM, gelet op het feit dat hun zoon, schoondochter en kleinkinderen op legale wijze in het land verblijven. Het loutere feit dat betrokkenen zich niet zouden kunnen beroepen op de procedure tot gezinshereniging, vormt op zich nog geen grond om aan betrokkenen een verblijfsregularisatie toe te staan in het kader van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Hieromtrent dient nog opgemerkt te worden dat betrokkenen in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie (A.I.) op 25.02.2010 in het kader van hun aanvraag 9ter. Bijgevolg werden betrokkenen in de mogelijkheid gesteld om deze procedure verder af te wachten en wordt hen niet gevraagd het grondgebied te verlaten. Er is dan ook geen sprake van een schending van artikel 8 EVRM.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name de leeftijd van betrokkenen en het argument dat zij afhankelijk zouden zijn van de andere gezinsleden tengevolge van hun medische situatie) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Betrokkenen hebben reeds een aanvraag 9ter ingediend en werden in het bezit gesteld van een AI.

Verder halen betrokkenen aan dat het mogelijk is toepassing te vragen van artikel 3, 2e richtlijn EU 2004/38 van 29.04.2004. Dit artikel vermeldt het volgende: Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht; binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven. Betrokkenen leggen echter geen enkel bewijs voor dat zij wel degelijk onder deze richtlijn zouden vallen, doch beperken zich tot het louter opsommen van deze richtlijn. Deze richtlijn is van toepassing op personen die zich beroepen op familieleden die burger zijn van de Europese Unie en betrokkenen tonen op geen enkele manier aan dat zij familieleden hebben waarop zij zich beroepen, die burgers van de Unie zijn. De zoon, schoondochter en kleinkinderen van betrokkenen hebben immers ook de Kosovaarse nationaliteit.

Verder halen betrokkenen aan dat zij zich niet zouden kunnen begeven naar Kosovo, omwille van het feit dat er geen gedwongen terugkeer zou kunnen georganiseerd worden voor Roma zigeuners. Betrokkenen verwijzen hierbij naar een rapport van Amnesty International dd. 15.10.2009 en een arrest van de Franstalige RW dd. 29.04.2009. Betrokkenen leggen echter geen enkel begin van bewijs voor dat zij werkelijk persoonlijk gevaar lopen voor hun leven bij een terugkeer naar Kosovo. Het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. Bovendien dient hierbij ook opgemerkt te worden dat deze argumenten niet weerhouden kunnen worden als een grond voor regularisatie aangezien betrokkenen niet gevraagd wordt om zich te begeven naar het land van herkomst, zoals hierboven reeds werd uiteengezet.

Verder halen betrokkenen nog aan dat zij geen belangen meer hebben in Kosovo, materieel noch moreel. Ook dit argument kan niet weerhouden worden als grond om betrokkenen een verblijfsvergunning toe te staan, aangezien zij zelf de beslissing hebben genomen om Kosovo te verlaten, zich 10 jaar lang in Duitsland te vestigen en vervolgens in 2009 naar België te komen. Betrokkenen zijn zelf verantwoordelijk voor hun keuzes en het argument dat zij niet naar Duitsland wensen terug te keren omdat zij geen risico willen lopen om naar Kosovo terug gestuurd te worden, kan op zich geen grond vormen om aan betrokkenen een verblijfsregularisatie toe te staan. Ook hier weer dient er opgemerkt te worden dat aan betrokkenen niet gevraagd wordt om het Belgisch grondgebied te verlaten en zich naar Duitsland te begeven.

Betrokkenen vermelden nog dat zij de schending van het non-refoulement beginsel en artikel 3 EVRM vrezen.

Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden en dat betrokkenen niet aantonen dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst vrezen voor hun leven. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM of van het non-refoulement beginsel volstaan dus niet om als een grond voor regularisatie aanvaard te worden. Bovendien wordt aan betrokkenen niet gevraagd het grondgebied te verlaten.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend op 10.09.2009, werd afgesloten op 05.03.2010 met een weigeringsbeslissing door de Dienst Vreemdelingenzaken, hen diezelfde dag betekend. De duur van de procedure — namelijk iets minder dan zes maanden — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“Het standpunt van DVZ komt geresumeerd hierop neer: het is niet omdat hun zoon A. (...) en hun schoondochter K. (...), met hun kinderen, legaal in België verblijven (A. (...) in het bezit van een A — kaart, K. (...) in het bezit van een F — kaart) en dat verzoekers zich niet op een vorm van gezinshereniging kunnen beroepen, dat art. 8 EVRM wordt geschonden.

Trouwens, verzoekers zijn in het bezit van een Attest van Immatriculatie (art.9ter Vreemdelingenwet), zodat hen niet gevraagd wordt het grondgebied te verlaten.

Bovendien dienen de ingeroepen medische redenen (leeftijd, afhankelijkheid van hun zoon en schoondochter) beoordeeld te worden in het kader van de toepassing van art. 9ter.

Verzoekers leggen geen enkel begin van bewijs voor van een persoonlijk gevaar voor hun leven bij terugkeer naar Kosovo, in ondergeschikte orde en het inroepen van algemene rapporten volstaat niet om dit bewijs te leveren. Indien zij geen belangen meer hebben in Kosovo, materieel of moreel, dan is dit een gevolg van de door henzelf genomen beslissing, waarvoor zij zelf verantwoordelijk zijn. Dat zij niet naar Duitsland wensen terug te keren wegens het risico van gedwongen repatriëring naar Kosovo is niet aan de orde, vermits hen niet gevraagd wordt zich naar Duitsland te begeven.

Uiteenzetting middel:

1.

Uit de bestreden beslissing (zie eerste alinea der Redenen) dient weliswaar impliciet, doch ontegensprekelijk afgeleid worden dat verweerder het bestaan van een gezinsleven en een hechte familieband niet aanvaardt tussen enerzijds verzoekers en anderzijds hun zoon, schoondochter en kleinkinderen.

* Verweerder negeert aldus de overwegingen, genomen door de Raad met zijn arrest nr. 56.521 van 23.02.2011, meer bepaald:

“In casu verwijzen verzoekers naar het feit dat ze een familiale cel vormen met hun zoon, schoondochter en kleinkinderen. Uit de niet betwiste gegevens blijkt dat de schoondochter en de kleinkinderen over een immatriculatieattest beschikken en aldus legaal op het grondgebied verblijven. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen grootouders en kleinkinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15.07.2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen ‘ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention’ Bij het beoordelen van het al dan niet bestaan van een gezinsleven zal veel belang worden gehecht aan de omstandigheid of de betrokkenen samenleven en aan de duur van de samenwoning, de onderlinge betrokkenheid, zorg en genegenheid, alsook de financiële afhankelijkheid. In de onderhavige zaak wordt niet betwist dat verzoekers van 1999 tot 2009 samen met hun zoon, schoondochter en kleinkinderen in Duitsland hebben verbleven. Zij verklaren steeds samen gewoond te hebben en verklaren tevens dat ze ook op heden nog steeds samenwonen. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij en er zijn ook geen indicaties terug te vinden in het administratief dossier waaruit zou kunnen afgeleid worden dat dit niet klopt. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat beide verzoekers gezondheidsproblemen hebben en in hun verzoekschrift geven ze aan dat hun zoon en schoondochter instaan voor alle ondersteuning. De Raad is aldus van oordeel dat in casu niet betwist kan worden dat verzoekers een feitelijk gezin vormen met hun zoon, schoondochter en kleinkinderen. Tevens dient te worden vastgesteld dat door de verwerende partij niet betwist wordt dat verzoekers een feitelijk gezin vormen met hun zoon, schoondochter en kleinkinderen in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

Uitgaande van het niet betwist bestaan van een feitelijk gezinsleven heeft de Raad vastgesteld dat het in casu om ‘een eerste toelating’ ging, zodat enkel diende nagegaan te worden ‘of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven (EHRM 28.11.1996, nr. 21.702/93, Ahmut v. The Netherlands).

De Raad heeft dan, om tot een antwoord op die vraag te komen, de ‘fair balance’ — toets gedaan, met verwijzing naar het arrest Rodriguez Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands (EHRM 31.01.2006, nr. 50.435/99).

In dit laatste arrest overwoog het EHRM dat een lidstaat ter gelegenheid van deze belangenafweging, zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme.

De factoren die meespelen in die belangenafweging “zijnde de beantwoording van de vragen of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,...”

De Raad kwam tot de conclusie dat, indien verzoekers zelf mogelijks nog banden kunnen hebben met het land van herkomst — wat in casu echter geenszins het geval is - dit niet gesteld kan worden van hun kleinkinderen en, bovendien, dat verzoekers verwezen naar de situatie in Kosovo en de gevaren en problemen die de Rom zigeuners er ervaren.

Dus stelde de Raad, voor wat betreft het opwerpen van DVZ dat het slechts om een tijdelijke scheiding ging (alsof het slechts om een formaliteit zou gaan en er geen inhoudelijke beoordeling zou gebeuren omtrent de gegrondheid van dergelijke aanvraag tot machtiging verblijf), dat “gelet op de situatie in het thuisland van verzoekers, met name de zeer vijandige en niet ongevaarlijke omgeving voor Rom zigeuners (hetgeen verzoekers staven met rapporten en rechtspraak), de leeftijd van verzoekers, hun afhankelijkheid van andere gezinsleden, ten gevolge van hun medische situatie, het niet redelijk lijkt van verwerende partij zich te verschuilen achter een tijdelijke verwijdering”

* In huidige betwisting dient de Raad voormelde evenwichtsoefening te doen m.b.t. de beslissing die het verzoek tot machtiging verblijf ongegrond heeft verklaard.

Er bestaat echter geen zwaarwegend verschil dat ertoe zou leiden de beoordeling van de wederzijdse belangen met andere maatstaven dan deze aangegeven door de rechtspraak van het EHRM uit te voeren.

In het voormelde arrest Rodriguez Da Silva overwoog het Hof (nr. 39): « que, dans le contexte des obligations positives comme dans celui des obligations négatives, l’Etat doit ménager un juste équilibre entre les intérêts concurrents de l’individu et de la communauté dans son ensemble. Dans un cas comme dans l’autre, toutefois, l’Etat jouit d’une certaine marge d’appréciation. De surcroît, l’article 8 n’emporte pas une obligation générale pour un Etat de respecter le choix à des immigrants de leur pays de résidence... »

Cela dit, dans une affaire qui concerne la vie familiale aussi bien que l'émigration, l'étendue des obligations pour l'Etat d'admettre sur son territoire des proches de personnes qui y résident, varie en fonction de la situation particulière des personnes concernées et de l'intérêt général...

Les facteurs à prendre en considération dans ce contexte sont la mesure dans laquelle il y a effectivement entrave à la vie familiale, l'étendue des liens que les personnes concernées ont avec l'Etat contractant en cause, la question de savoir s'il existe ou non des obstacles insurmontables à ce que la famille vive dans le pays d'origine d'une ou plusieurs des personnes concernées, celle de savoir si il existe des éléments touchant au contrôle de l'immigration (p.ex. des précédents d'infractions aux lois sur l'immigration) ou des considérations d'ordre public pesant en faveur d'une exclusion... »

In casu heeft verweerder geen ernstige afweging gemaakt van de verschillende factoren die het EHRM en de RvV van belang achten. Meer bepaald werd voorbijgegaan aan volgende factoren:

1. De vraag of er geen onoverkomelijke obstakels zijn die er toe leiden dat van verzoekers niet kan gevraagd worden te gaan leven in het land van herkomst.

Verweerder verwijst weliswaar in zijn beslissing (3 alinea, pag. 2) naar het door verzoekers aangehaald rapport van Amnesty International van 15.10.2009 en het arrest van de Franstalige RvV van 29.04.2009, doch heeft geweigerd hieromtrent een inhoudelijke bespreking aan te koppelen — in tegenstelling tot wat de Raad in zijn arrest van 23.05.2011 heeft gedaan — door te stellen dat verzoekers 'geen enkel begin van bewijs voor(leggen) dat zij werkelijk persoonlijk gevaar lopen voor hun leven bij een terugkeer naar Kosovo. Het louter invoeren van rapporten die op algemene wijze melding maken van een schending van mensenrechten in een land volstaat niet om te staven...'»

Tevens is het van belang te onderstrepen dat, zoals reeds gesteld, in huidige betwisting het niet meer gaat over een zogenaamde tijdelijke scheiding — in het kader van een terugkeer met het oog op een aanvraag machtiging verblijf in het land van herkomst — maar om een definitieve verblijfsweigering die tot gevolg heeft dat verzoekers naar Kosovo moeten terugkeren en alhier in België hun dichte familieleden moeten achterlaten.

2. Andere factoren zoals de hechtheid van de familieband, het al of niet voorhanden zijn van inbreuken op immigratiewetten of het ontbreken van elementen m.b.t. de openbare orde.

M.a.w., de belangenafweging dient in casu nog grondiger en zorgvuldiger te gebeuren dan wanneer het gaat om een tijdelijk (enkel een aantal maanden) verblijf in het land van herkomst.

** Verweerder kan zich er niet van afmaken door te stellen dat verzoekers eigenlijk het land niet moeten verlaten omdat zij nu (voorlopig) genieten van het statuut van onvankelijk verklaarde medische regularisatie.*

Op zichzelf is deze vaststelling juist, doch de vraag dient dan te worden gesteld wat de houding zal zijn van verweerder indien een negatieve beslissing ten gronde wordt genomen op het medisch regularisatieverzoek. Verzoekers hebben er alle belang bij de vernietiging van huidige beslissing te vorderen, teneinde te vermijden dat in de toekomst verweerder, bij afwijzing van de aanvraag art. 9ter, zou verwijzen naar een definitieve beslissing omtrent de toepassing van art. 9bis.

** Verzoekers wensen er nog op te wijzen dat de initiële regularisatieaanvraag, waarin verwezen werd naar een rapport A.I. en naar een arrest CCE, dateert van 12.04.2010. De beslissing werd echter pas genomen op 04.07.2011.*

De problemen die Roma in Kosovo blijven ondervinden zijn er niet op verbeterd. De herintegratie van minderheden, in het bijzonder van Roma, wordt niet gegarandeerd.

Een aantal basisrechten, zoals onderwijs, gezondheidszorg en tewerkstelling, zijn onvoldoende gewaarborgd (bijv. de werkloosheidsgraad van Roma bedraagt er 97%). Minimum 50% van de onder dwang teruggeleide Roma verlaat Kosovo opnieuw (zie o.m.: Persbericht Amnesty International 12.05.2011: 'Beneluxlanden stellen Roma bloot aan vervolging door gedwongen terugkeer naar Kosovo').»

2.1.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

"Verzoekers merken op dat de bestreden beslissing het bestaan van een gezinsleven en een hechte familieband niet aanvaardt tussen verzoekers en de zoon, schoondochter en kleinkinderen.

Volgens verzoekers worden daarmee de overwegingen genegeerd van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest met nummer 56.521 d.d. 23 februari 2011. De Raad was van oordeel dat niet betwist kan worden dat verzoekers een feitelijk gezin vormen met hun zoon, schoondochter en kinderen en een feitelijk gezin vormen in de zin van artikel 8 EVRM. De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich niet laten leiden tot excessief formalisme. Verzoekers hebben mogelijk zelf nog banden met Kosovo, maar de kinderen alleszins niet. De Raad zei ook dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet kan verschuilen achter het feit dat de verwijdering maar tijdelijk is. Verzoekers verwijzen naar het arrest Rodriguez Da Silva, en stellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen ernstige afweging heeft gemaakt van de verschillende factoren die het EHRM en de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen belangrijk vinden. Verzoekers lopen immers persoonlijk gevaar in Kosovo gezien de schendingen van de mensenrechten in dat land. Het gaat niet meer om een tijdelijke verwijdering, maar een definitieve verblijfsweigering in ons land die tot gevolg heeft dat ze moeten terugkeren naar Kosovo en hun familieleden moeten achterlaten. Men kan niet stellen dat verzoekers het land nog niet moeten verlaten omdat ze nog een medische regularisatieaanvraag hebben lopen. Wat zal het resultaat zijn als de medische regularisatieaanvraag negatief zal worden afgesloten? Ze hebben alle belang bij een vernietiging van de huidige beslissing. De problemen van de Roma in Kosovo zijn er niet op verbeterd. Een aantal basisrechten zijn niet gegarandeerd. Minimum 50% van de onder dwang teruggeleide Roma verlaat Kosovo opnieuw.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 4 juli 2011, waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

In de beslissing wordt gesteld dat het loutere feit dat verzoekers zich niet kunnen beroepen op de procedure tot gezinshereniging, geen reden is om aan hen een verblijfsregularisatie toe te staan. Bovendien wordt opgemerkt dat verzoekers in het bezit zijn van een attest van immatriculatie d.d. 25 februari 2010, als gevolg van hun medisch regularisatieverzoek op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekers mogen deze procedure afwachten en moeten het grondgebied derhalve alsnog niet verlaten.

Een schending van artikel 8 EVRM is niet aangetoond omdat de gezinsleden niet gescheiden worden van mekaar door de afwijzing van hun regularisatie.

Verwerende partij merkt op dat verzoekers ten onrechte afleiden uit de beslissing dat het bestaan van een gezinsleven en de beweerde hechte familieband tussen verzoekers en de zoon, schoondochter en kleinkinderen worden ontkend. In de beslissing wordt er naar mening van verwerende partij geen enkele appreciatie gegeven met betrekking tot de door verzoekers aangehaalde familiebanden en de waardering die zij daaraan gegeven. Verzoekers duiden geen concrete passage in de beslissing aan waaruit zou blijken dat de beslissing de aangehaalde familiebanden zou betwisten.

De thans voorliggende beslissing is derhalve niet in strijd met het arrest met nummer 56.521 d.d. 23 februari 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Over het bestaan van de familiebanden, en de hechtheid ervan, wordt in de thans bestreden beslissing immers geen enkele uitspraak gedaan.

In de beslissing wordt enkel gesteld dat artikel 8 EVRM door de voorliggende beslissing niet geschonden wordt, om de eenvoudige reden dat verzoekers door de thans bestreden beslissing het grondgebied niet moeten verlaten. Verzoekers verblijven alsnog legaal op het grondgebied, dankzij de medische regularisatie die nog lopende is, en waarvoor zij in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie. Verzoekers ontkennen niet dat de beslissing zo gelezen moet worden. Zij weerleggen de vaststelling ook niet dat zij door de voorliggende beslissing het grondgebied niet moeten verlaten.

Verzoekers speculeren nu al op de afwijzing van hun medische regularisatie, en vrezen daarna het grondgebied wel te moeten verlaten. Verwerende partij merkt op dat het hier gaat over pure speculatie. Indien de medische regularisatie zou worden afgewezen, dan hebben verzoekers nog altijd de mogelijkheid om tegen die beslissing in beroep te gaan en hun grieven daaromtrent bekend te maken. Verwachtingen omtrent de afloop van de medische regularisatie, kunnen niet tot gevolg hebben dat de thans voorliggende beslissing zou vernietigd moeten worden.

Verzoekers stellen ten onrechte dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich in de beslissing verschuilt achter het feit dat de verwijdering maar tijdelijk is.

De beslissing heeft immers helemaal geen verwijdering van het grondgebied tot gevolg. De kritiek op de beslissing mist op dit punt feitelijke grondslag.

Nu de thans bestreden beslissing enkel tot gevolg heeft dat een regularisatie op grond van artikel 9 bis geweigerd wordt, zonder dat dit concreet betekent dat verzoekers door deze beslissing het grondgebied zouden moeten verlaten, is er inderdaad geen enkele inbreuk vast te stellen op artikel 8 EVRM. De voorliggende beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoekers gescheiden zullen worden van de overige familieleden. Verzoekers kunnen moeilijk het tegendeel volhouden. De verwijzingen naar het arrest Rodriguez Da Silva zijn derhalve niet relevant.

Dat de vermeende onmogelijkheid om een procedure tot gezinshereniging op te starten, op zich geen aanleiding kan zijn voor een gegronde regularisatieaanvraag op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, wordt door verzoekers niet ter discussie gesteld.

Verzoekers hebben blijkens de beslissing geen persoonlijk gevaar aannemelijk gemaakt wanneer ze terug zouden keren naar Kosovo. Het louter inroepen van algemene rapporten die melding maken van een schending van de mensenrechten in een land, volstaan allerminst om de bewering te onderbouwen dat alle onderdanen van dat land risico lopen op marteling of onmenselijke of mensonterende behandelingen. Bovendien heeft deze bewering geen enkele impact op een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

*Verzoekers worden bovendien ook niet gevraagd om het grondgebied te verlaten, waardoor de vrees voor problemen in Kosovo thans niet relevant is.
Het eerste middel is niet gegrond.”*

2.1.3. In een eerste onderdeel van het eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijzen de verzoekende partijen naar de band die ze hebben met hun zoon, schoondochter en kleinkinderen die op legale wijze in België verblijven, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Hiermee rekening houdende en gelet op het arrest nr. 56 521 van 23 februari 2011 van de Raad kan worden aangenomen dat er een gezinsleven bestaat.

Wat de schending van artikel 8 EVRM betreft, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing werd genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten en geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschrift stellen dat “Verweerder kan zich er niet van afmaken door te stellen dat verzoekers eigenlijk het land niet moeten verlaten omdat zij nu (voorlopig) genieten van het statuut van ontvankelijk verklaarde medische regularisatie.

Op zichzelf is deze vaststelling juist, doch de vraag dient dan te worden gesteld wat de houding zal zijn van verweerder indien een negatieve beslissing ten gronde wordt genomen op het medisch regularisatieverzoek. Verzoekers hebben er alle belang bij de vernietiging van huidige beslissing te vorderen, teneinde te vermijden dat in de toekomst verweerder, bij afwijzing van de aanvraag art. 9ter, zou verwijzen naar een definitieve beslissing omtrent de toepassing van art. 9bis”, en argumenten aanhalen om te stellen dat zij een gezin vormen met de legaal in België verblijvende familieleden wijst de Raad er op dat de procedure inzake machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onafhankelijk is van deze inzake machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verwerende partij dient bij het nemen van de beslissing inzake de aanvraag om verblijfs-

machting op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen rekening te houden met de gevolgen van haar beslissing op de beslissing inzake de aanvraag om machting tot verblijf om medische redenen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en vice versa. Aldus volstaat het in casu voor de verwerende partij om te stellen dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 EVRM nu de bestreden beslissing niet inhoudt dat de verzoekende partijen het Rijk dienen te verlaten. Slechts indien de verwerende partij besluit een bevel om het grondgebied te verlaten te geven zal zij opnieuw moeten onderzoeken of artikel 8 EVRM zou kunnen geschonden zijn. Derhalve kan het onderdeel dat de schending van artikel 8 EVRM beoogt niet dienstig aangevoerd worden (RvS 18 juni 2002, nr. 107.971; RvS 4 juli 2002, nr. 108.866; RvS 25 maart 2004, nr. 129.737). Voorts merkt de verwerende partij in de bestreden beslissing terecht op dat het hebben van legaal verblijvende familieleden in België niet van rechtswege een toekenning van een verblijfsmachting met zich meebrengt. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een gunstmaatregel en het komt de verwerende partij toe te oordelen in het kader van haar ruime discretionaire bevoegdheid, of de verzoekende partij voldoende gegevens heeft aangebracht om een verblijfsmachting toe te staan.

Waar de verzoekende partijen menen dat de materiële motiveringsplicht is geschonden, wijst de Raad op het volgende.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar de verzoekende partijen voorhouden dat *“Uit de bestreden beslissing (zie eerste alinea der Redenen) [...] weliswaar impliciet, doch ontegensprekelijk [dient] afgeleid [te] worden dat verweerder het bestaan van een gezinsleven en een hechte familieband niet aanvaardt tussen enerzijds verzoekers en anderzijds hun zoon, schoondochter en kleinkinderen”* en dus dat de verwerende partij het bestaan van een gezinsleven ontkent, wijst de Raad erop dat dit berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waaruit geenszins blijkt dat de verwerende partij het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM ontkent.

In de mate dat de verzoekende partijen stellen dat geen ernstige afweging werd gemaakt in het kader van de toepassing van artikel 8 EVRM, kan deze redenering niet gevolgd worden nu de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partijen gevraagd wordt te gaan leven in hun land van herkomst. Voorts diende er, om dezelfde reden, geen grondiger of zorgvuldiger onderzoek met betrekking tot de belangenafweging te geschieden nu er aan de verzoekende partijen geen bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. Dienaangaande merkt de Raad op dat de beoordeling van artikel 8 EVRM met betrekking tot de situatie van verzoekers in het arrest 56 521 een beslissing betrof die gepaard ging met een bevel, wat in casu niet het geval is.

Met hun betoog maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Nu verzoekers geen andere grieven aanvoeren met betrekking tot de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dan deze die voorafgaand zijn besproken, maken ze evenmin een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aannemelijk.

2.2.1. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, artikel 3 EVRM en de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

“Verweerder stelde “dat de bescherming verleend via art. 3 EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden en dat betrokkenen niet aantonen dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst vrezen voor hun leven. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. ...”

Bovendien werd verzoekers niet gevraagd het land te verlaten.

Antwoord:

1.

Veiligheidssituatie en socio-economische voorzieningen voor Roma zigeuners in Kosovo:

N.a.v. arresten van de Franstalige RvV (o.m. arrest n° 11.449 d.d. 21.05.08 in zaak 22.348) heeft het CGVS een nieuw onderzoek moeten organiseren, niet alleen als gevolg van de onafhankelijkheid van Kosovo die in februari 2008 werd uitgeroepen, maar ook omwille van de vraag naar de reële mogelijkheid van terugkeer van Rom zigeuners naar Kosovo.

Aldus heeft het CGVS via zijn studiedienst CEDOCA opzoeken gedaan en een bevraging bij een aantal organisatie en/of landen in Europa.

De algemene teneur van de verslaggeving in deze CEDOCA rapporten was en is: er is in een aantal gemeenten of districten een relatieve kalmte, maar het is niet uitgesloten dat een incident tot ontploffing komt (cfr. de pogrom van Albanezen tegen Rom zigeuners, Ashkali en Egyptians in Mitrovica, maart 2004).

In elk geval is duidelijk dat de socio-economische situatie dermate belabberd is dat er geen menswaardig alternatief aanwezig is, ondanks het feit dat in bepaalde gemeenten her en der individuen of families zijn teruggekeerd.

Het ontbreekt in Kosovo aan de meest essentiële zaken voor de minderheden: gebrek aan voldoende comfortabel logement, want de collectieve opvangcentra voldoen absoluut niet aan de minimumnormen, een groot gebrek aan tewerkstellingsmogelijkheden, een groot gebrek aan scholingmogelijkheden en schoolse opvang, onzekerheid over de mogelijkheid van registratie waarvan het aanbod van o.m. medische voorzieningen afhankelijk is, risico van bedreiging in geval van collaboratie met de Serviërs.

Voor de Rom zigeuners, zeker zij die onvoldoende Albanees spreken, zijn geminoriseerd en voorwerp van discriminatie en afdreiging.

Zie: - OSAR 26.04.06, Situation des Roms au Kosovo - Beslissing VBV/CPRR 04.07.06 (Ref. 06-1 145 / F2421)

- Arrest RvV / CCE 11.02.08 n° 7136 (RDE 2008, nr. 147, p. 48) *“Nonobstant une accalmie constatée depuis les émeutes ethniques de mars 2004, l'évolution de la situation ne permet pas de considérer que des violences similaires à celles subies par les requérants, ne risquent plus de se reproduire”*

2.

Ondertussen heeft de Franstalige Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met arrest nr. 26.689 van 29.04.2009, zich uitgesproken en het is noodzakelijk de volgende overwegingen te citeren:

« 4.10 : Au vu de ce qui précède, le Conseil constate que des sources fiables citées par les deux parties font état d'une situation de discriminations sociales et économiques généralisée et d'une absence de protection adéquate des droits des personnes après leur retour. Si certaines sources officielles semblent nuancer ce constat en indiquant que des mesures de protection effective sont prises par les autorités kosovares et internationales, elles sont sérieusement contredites par d'autres sources fiables, citées par la partie requérante et omises par la partie défenderesse, à savoir le HCR, l'OSAR et un rapport de l'OSCE. Comme indiqué supra, la partie défenderesse semble, en outre, nier la possibilité de se réinstaller en sécurité à la capacité à dissimuler ses origines, ce qui paraît à contra rio constituer l'indice d'un motif de crainte si cette origine est mal dissimulée ou si elle vient à être découverte.

4.11 : Eu égard à ce contexte général, le Conseil estime qu'il s'impose de faire montre d'une grande prudence avant de conclure à l'absence de raisons de crainte d'être persécuté du fait de sa race ou de sa nationalité en cas de retour dans leur pays d'origine de membre des communautés rom, ashkali ou égyptienne du Kosovo. Dans le présent cas d'espèce, indépendamment de la question de savoir si les requérants ont, comme il le soutiennent, tenté vainement de s'installer au Monténégro avant 2003, il peut être tenu pour établi qu'ils ont plus d'attaches au Kosovo et qu'ils y seraient exposés à une situation de grande fragilité. Le Conseil estime en conséquence qu'il existe suffisamment d'indices du bien-fondé des craintes alléguées pour justifier que le doute profite aux requérants.

4.12 : Au vu de ce qui précède, le Conseil estime que les requérants ont des raisons de crainte d'être persécutés en cas de retour au Kosovo en raison de leur nationalité, au sens de l'appartenance à 'un groupe soudé par son identité culturelle, ethnique ou linguistique' et 'par ses origines géographiques' (art. 48/3, 4, c de la loi). » (stuk 7).

De in dat arrest bedoelde personen werden als vluchteling erkend!

Het Verdrag van Genève van 28.07.1951 heeft het inderdaad over o.a. de vrees voor vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep en het is dit begrip dat de CCE heeft toegepast in bovenvermeld geval: “... d'être persécutés en cas de retour au Kosovo en raison de leur nationalité, au sens de l'appartenance à 'un groupe soudé par son identité culturelle, ethnique ou linguistique' et par ses origines géographiques' (art. 48/3, § 4, c de la bi).”

De Guide des Procédures et Critères (UNHCR, janvier 1992) omschrijft dit criterium als volgt:

« 77. Par “un certain groupe social”, on entend normalement des personnes appartenant à un groupe ayant la même origine et le même mode de vie ou le même statut social. La crainte d'être persécuté du

fait de cette appartenance se confondra souvent en partie avec une crainte d'être persécuté pour d'autres motifs, tels que la race, la religion ou la nationalité.

78. L'appartenance à un certain groupe social peut être à l'origine de persécutions parce que les prises de position politique, les antécédents ou l'activité économique de ses membres, voire l'existence même du groupe social en tant que tel sont considérés comme un obstacle à la mise en œuvre des politiques gouvernementales. »

3.

Terwijl DVZ blijft stellen dat het individuele risico op aantasting van de persoonlijke veiligheid, moet aangetoond worden en dat algemene rapporten die niet toegespitst worden op de individuele situatie niet kunnen volstaan, gaat dit bestuur voorbij aan de definitie van een 'sociale groep' en de gevolgtrekkingen naar een concreet dossier.

Zo biedt het behoren tot een bepaalde sociale groep, zoals in casu de groep van Roma zigeuners uit Kosovo, het 'Voordeel' niet tot in detail en op strict persoonlijke wijze de gegronde vrees voor vervolging te moeten bewijzen, dit in het kader van art.48/3 Vreemdelingenwet

Verweerder weigert, in het kader van huidige betwisting, pertinent kennis te nemen van de aangehaalde rapporten.

Bij het nemen van zijn vorige (vernietigde) beslissing op 4.10.2010 interpreteerde DVZ het arrest nr. 26.689 van 29.04.2009, nochtans uitgebreid geciteerd, op een manifest foutieve wijze, die in strijd is met de asielbepalingen en de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Immers, gelet op de specifieke situatie van de groep van Roma zigeuners uit Kosovo, kan niet hetzelfde individuele bewijs vereist worden van het gevaar voor een aantasting van de persoonlijke integriteit of de persoonlijke veiligheid. Een 'uitzonderlijke omstandigheid' moet aldus minder streng beoordeeld kunnen worden, wat verweerder toen niet gedaan heeft.

In de huidige beslissing wordt niet meer gewag gemaakt van dat arrest..."

2.2.2. De Verwerende partij antwoordt in haar nota:

"Verzoekers zeggen dat naar aanleiding van Franstalige arresten in 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, een onderzoek werd geopend door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen naar de vraag naar de reële terugkeermogelijkheid van Roma naar Kosovo. De algemene conclusie was dat er incidenten mogelijk zijn. De socio-economische situatie is belabberd.

Verzoekers verwijzen naar een arrest waar de betrokken Roma als vluchteling worden erkend. In de beslissing wordt voorbij gegaan aan het begrip sociale groep, wat betekent dat zij hun strikt persoonlijke vrees voor vervolging niet moeten bewijzen. Men weigert kennis te nemen van rapporten die wijzen op een schrijnende toestand voor Roma in Kosovo. Een uitzonderlijke toestand moet minder streng beoordeeld worden.

Verwerende partij herhaalt hetgeen uiteengezet werd bij de behandeling van het eerste middel, namelijk dat de thans bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekers het grondgebied moeten verlaten. Verzoekers kunnen het tegendeel moeilijk volhouden.

Daarenboven, zoals de beslissing aangeeft, verwijzen zij enkel naar algemene rapporten omtrent de veiligheidstoestand in Kosovo, en vermeende schendingen van mensenrechten van Roma. Zij passen deze rapporten niet toe op hun persoonlijke situatie.

Verwerende partij stelt vast dat verzoekers een schending opwerpen van artikel 3 EVRM, terwijl betreffende de vermeende schending van het art. 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat:

aan het door verzoekers kennelijk bedoelde verdragsvoorschrift is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.),

- het terugleiden van een vreemdeling ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148),

- er in hoofde van verzoekers geen sprake is van de voormelde ernstige en duidelijke redenen, minstens dat deze niet worden noch werden aangetoond, vermits enkel verwezen werd naar algemene rapporten omtrent de veiligheidstoestand in Kosovo en er geen bewijzen van persoonlijk gevaar voorliggen; verzoekers door de thans bestreden beslissing niet eens gevraagd worden het grondgebied te verlaten noch om terug te keren naar hun thuisland.

Bovendien volstaat deze vrees voor mensonterende behandelingen, die niet bewezen zijn door verzoekers, niet om een regularisatie op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet te bekomen. Verzoekers tonen het tegendeel niet aan.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid/ dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. De beweringen van verzoekende partij kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Het tweede middel is niet gegrond.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden."

2.2.3. In een eerste onderdeel van het tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 EVRM.

Dit artikel bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Uit het betoog van de verzoekende partijen blijkt dat zij de schending van artikel 3 EVRM aanvoeren omdat zij er van uitgaan dat zij naar hun land van herkomst, namelijk Kosovo, dienen terug te keren. Zij geven hierbij een uiteenzetting omtrent de "veiligheidssituatie en socio-economische voorzieningen voor Roma zigeuners in Kosovo" en verwijzen naar rechtspraak van de Raad, namelijk de arresten nr. 7 136 van 11 februari 2008, nr. 11 449 van 21 mei 2008 en nr. 26 689 van 29 april 2009, naar CEDOCA-rapporten, naar het OSAR rapport "Situation des Roms au Kosovo" dat dateert van 26 april 2006, naar het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en naar een fragment uit de "Guide des Procédures et Critères (UNHCR, janvier 1992)". De vaststellingen in de rapporten over de situatie in Kosovo en verzoekers' argumenten die betrekking hebben op de problemen in Kosovo, zijn niet dienstig nu de bestreden beslissing er niet toe strekt verzoekers te verplichten naar Kosovo te gaan en de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien werd de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 9bis en strekt de beroepsmogelijkheid die verzoekers hebben er niet toe hun asielaanvraag te herbeoordelen.

Vervolgens voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Hun grief dat *“Bij het nemen van zijn vorige (vernietigde) beslissing op 4.10.2010 [...] DVZ het arrest nr. 26.689 van 29.04.2009, nochtans uitgebreid geciteerd, [interpreteerde] op een manifest foutieve wijze, die in strijd is met de asielbepalingen en de bepalingen inzake subsidiaire bescherming”* kan, gezien bovenstaande vaststelling dat de bestreden beslissing niet werd genomen in het kader van een asiel-aanvraag evenmin dienstig worden opgeworpen en berust op een verkeerde interpretatie van de verzoekende partijen. Hun asielprocedure werd immers op 27 mei 2010 afgerond met de verwerping van het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 5 maart 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) bij arrest nr. 43 985 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verzoekende partijen tonen verder evenmin aan dat de arresten 7 136 van 11 februari 2008, 11 449 van 21 mei 2008 en 26 689 van 29 april 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die zij in hun verzoekschrift aanhalen en/of citeren en die bovendien alle uitspraken in asielzaken betreffen, betrekking hebben op gelijkaardige feiten als in voorliggende zaak.

Bovendien herinnert de Raad er aan dat het EHRM eveneens heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 68).

Voorts worden geen andere grieven aangehaald derwijze dat niet kan vastgesteld worden dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet is geschonden.

Met hun betoog maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het tweede middel is ongegrond.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN